

ฝัน
 ไร้อุปสรรค
 เป้า
 นอน
 ฝัน
 เสร็จ
 เสร็จ
 ฝัน
 ฝัน

เรื่อง อากิระ ทาคิสึะ
 อีเมล: shiro@akira.ne.jp
 ศิลปิน: ป๋อง

ฝัน
 ไร้อุปสรรค
 เป้า
 นอน
 ฝัน
 เสร็จ
 เสร็จ
 ฝัน
 ฝัน

SHIMAZU NANI SHITENKUSUKIY ISOGASHI DESUWA SUWETTE MORIATTE IDESUKA? VOL.1
 First published in Japan in 2014 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
 Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

PHOENIX

ไลท์โนเวล ลำดับที่ 17

วันสี่โลกนี้ทำอะไร
ยุ่งหรือเปล่า
มาช่วยเราได้อะไม

เล่ม 1

อาคิระ คาเรโนะ
เรื่อง

ue
ภาพ

ชิอิระบิอง
แปล

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2560

พิมพ์ครั้งที่ 2 ตุลาคม 2560

ISBN

978-616-8105-27-6

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้

ตามพระราชบัญญัติ

(ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ

รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง

ดัดแปลงวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบ

และวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็น

เรื่องแต่ง ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล

เหตุการณ์ หรือสถานที่ที่มีอยู่จริง

แต่อย่างใด

คืนก่อนศึกตัดสิน

อย่างน้อยก็เป็นช่วงที่ควรใช้เวลากับคนที่อยากเจอเป็นครั้งสุดท้าย

ด้วยเหตุนี้ กลุ่มผู้กล้าที่มารวมตัวกันเพื่อโจมตีซิปโล่ ‘เอลค์ ฮาร์คสแตน’ วิชิตอร์หรือเทพดวงดาวซึ่งเป็นศัตรูกับโบสถ์ซึ่งโคจรรอบ แยกย้ายกันไปชั่วคราว

“...ทำไมถึงกลับมาที่นี่นะ?”

ไม่รู้เพราะสาเหตุใด ถึงทำให้ลูกสาวที่ไม่ได้เจอกันมานาน เย้ยถามมาด้วยท่าทีที่คล้ายระอาใจ

“เหตุผลก็เพิ่งพูดไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมง

“พรุ่งนี้จะเป็นศึกตัดสินแล้ว โดยที่ยังไม่มีอะไรรับประกันว่าเราจะกลับมาได้อย่างปลอดภัย เขาเลยบอกให้กลับมาใช้เวลาคืนสุดท้ายกับคนสำคัญ อย่างน้อยก็จะได้ไม่มีอะไรค้างคาใจ—”

เด็กหนุ่มผู้เป็นพ่อพูดยังไม่ทันจบประโยคก็ถูกขัดขึ้นเสียงก่อน

“ถึง-ได้-บอกว่าแปลกใจเล่า!”

เธอโผล่ออกมาอย่างไม่เก็บอาการ

ณ ห้องผู้ดูแลของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเล็กๆ ของหน่วยงานรัฐแห่งนี้

สัมผัสถึงรัศมีความโกรธที่แผ่ออกมาจากแผ่นหลังของลูกสาว ซึ่งกำลังวิ่งวนอยู่ในครัวได้เลย

“ไม่ว่าจะคิดยังไง คนสำคัญที่ว่าก็น่าจะหมายถึงภรรยาหรือคนรักไม่ใช่ไร้!”

“ก็นะ เหมือนจะมีหลายคนกลับไปหาภรรยาหรือคนรักอยู่หรอก”

เมื่อรวมผู้กล้าประจำการในยุคสมัยนั้นเข้าไปด้วย กลุ่มผู้กล้าก็จะมีทั้งสิ้นเจ็ดคน ในจำนวนนี้มีที่แต่งงานแล้วสองคน มีคนรักแล้วอีกสองคน และหนึ่งในนั้นก็ชอบพูดจาเล่นลิ้น ทำนองว่าตัวเองมีตัวเลือกเยอะเกินไปจนไม่รู้จะเลือกใคร กรณีนี้จึงน่าจะถือเป็นข้อยกเว้นได้

“ทำอย่างกับเป็นเรื่องของคนอื่น...”

“เรื่องของคนอื่นสิ อย่างน้อยก็ไม่ใช่เรื่องของฉันละ”

เมื่อกลิ่นหอมอบอวลลอยมาแตะจมูก พยาธิในท้องก็ร้องโครกประสานกันเป็นอย่างดี โชคดีที่เสียงนั้นเหมือนจะไปไม่ถึงหูของลูกสาวที่กำลังมีสมาธิกับการคนอาหารในหม้อ

“คุณพ่อไม่มีเธอ ผู้หญิงที่จะมาเป็นคนรักหรือภรรยาอะ”

แม้จะถูกเรียกว่าพ่อ ทว่าเด็กหนุ่มก็ไม่ใช่พ่อแท้ๆ ของเธอ เขาเพียงบังเอิญอายุมากที่สุดในสถานรับเลี้ยงเด็กแห่งนี้ ขณะที่ผู้ดูแลที่นี่ ซึ่งตามตำแหน่งควรจะถูกเรียกว่าพ่อนั้นก็อายุมากแล้ว เขาก็เลยได้ชื่อเล่นนี้มาครอบครองแทน

“ใครจะไปว่างหากัน ตั้งแต่ผ่านคุณสมบัติจนได้เป็นผู้กล้าสำรอง ทุกวันทุกวันก็มีแต่การฝึกฝน ไร่เรียน ต่อสู้ ทำสงคราม”

“หืม?”

คำตอบแสดงถึงความไม่แน่ใจ ปฏิกริยาบ่งบอกชัดเจนว่าไม่ค่อยเชื่อสักเท่าไร

มันก็ช่วยไม่ได้ละนะ อย่างว่าแต่ผู้กล้าประจำการที่โบสถ์ซึ่งโคจัดให้เป็นนักรบที่สุดยอดเยี่ยมที่สุดของมนุษยชาติเลย ผู้กล้าสำรองที่มีเกียรติและความแข็งแกร่งลดหลั่นลงมาก็ถือว่ามีชื่อเสียงโด่งดังในสังคมเช่นกัน หากเปิดเผยฐานะในตัวเมือง เด็กสาวก็จะพากันมารุมกรีด หรือถ้าเข้าร่วมปาร์ตี้ของผู้ให้การสนับสนุนรัฐสภา ก็จะได้รับการแนะนำให้รู้จักกับลูกสาวจากครอบครัวชั้นสูง

ทว่า การมีผู้หญิงมาคลั่งไคล้เนื่องจากฐานะชื่อเสียงที่ดึงดูดกับการที่เราสามารถชอบอีกฝ่ายกลับไปได้เป็นคนละเรื่องกันโดยสิ้นเชิงสุดท้าย ไม่ว่าจะถูกผู้หญิงแบบไหนหว่านเสน่ห์อย่างไร เขาก็หลบเลี่ยงไปหมด

ถึงกระนั้นเขาก็รู้ตัวอยู่หรือที่กำลังทำเรื่องน่าเสียดาย

“คราวก่อนก็มีผู้หญิงดี ๆ อยุ่รอบตัวตั้งเยอะนี่นา”

“ไม่รู้หรือคะว่าคุณถึงคนไหน แต่เพื่อนก็คือเพื่อนนั่นแหละ?”

“พูดออกมาได้หน้าตาเฉยเลยเนอะ ทั้งที่ตัวเองเป็นพวกความรู้สึกซ้ารักก็เปล่า เพราะอย่างนี้ไงที่ทำให้ฉันแอบคิดจริงๆว่า พ่อคนนี้ตายไปซะได้ก็ดีหรือก”

“เธอนี่บางทีก็ใจร้ายน้าดู”

“นิสัยแบบนี้เหมือนใครก็ไม่รู้เนอะ?”

—ขณะที่เด็กหนุ่มกำลังคิดว่าเหมือนใครอยู่ อาหารก็ดูจะเสร็จพอดี

“พวกตัวจิ๋วนอนกันแล้วหรือ”

“แหงสิ คิดว่าตอนนี้มันก็โมงก็ยามกันละ”

“แล้วอาจารย์ไม่เอาไหนคนนั้นเป็นยังงัยบ้าง”

อาจารย์ที่ว่า หมายถึงตาแก่ที่เป็นผู้ดูแลสถานเลี้ยงเด็กแห่งนี้ แม้จะมีประวัติความเป็นมาไม่แน่ชัด แต่กลับเชี่ยวชาญวิชาดาบเป็นอย่างมาก เขาเป็นทั้งผู้ชายที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก เป็นอาจารย์วิชาดาบที่เก่งที่สุด รวมไปถึงการเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีในทุกๆ ด้านสำหรับเด็กหนุ่ม

“ออกไปข้างนอกนะ เห็นบอกว่ามีธูระที่เมืองหลวงอีกแล้ว ฟักนี่เห็นออกไปข้างนอกบ่อย ๆ ไม่ค่อยจะอยู่ที่นี้หรือก”

“เอ งั้นก็มีแค่เธอกับพวกตัวจิ๋วที่อยู่ใฝ่บ้านกันตลอดเลย
หรือ?”

“ไซลิ อะไร เพิ่งจะมาห่วงเอาปานี้รีไรง”

“มีนั่นก็...นะ”

ลูกสาวหัวเราะแผ่วเบา

“ล้อเล่นน่า บางครั้งคุณยามรักษาการณ์จากในเมืองก็มา
ลาดตระเวนแถวนี้บ้างเหมือนกัน แล้วช่วงนี้เท็ดก็มาช่วยบ่อยๆด้วย”

“เดี๋ยวนะ เรื่องนี้ฉันจะไม่ยอมปล่อยให้ผ่านไปง่ายๆแน่ ฉัน
ขอบคุณที่ยามรักษาการณ์อุตสาหามาลาดตระเวนให้ แต่เท็ดนี่ไล่ออกไป
เลย ฉันไม่อนุญาต”

“อะไรเนี่ย จู๋ๆก็ทำหน้าที่เครียดขึ้นมา ไม่ถูกกันขนาดนั้นเลย
หรือ”

ไม่ใช่ไม่ถูกกัน แต่สำหรับคนที่ถูกเรียกว่าพ่อฉัน เขาคิดว่า
ตัวเองมีหน้าที่รับผิดชอบ และมีสิทธิ์ที่ควรจะไม่พอใจในกรณีอย่างนี้
ด้วยเช่นกัน

“เอาละ เสร็จแล้ว เตรียมงานเองนะ”

พูดจบ ลูกสาวก็ถอดผ้ากันเปื้อนออก จากนั้นก็ยกหม้อ
มาวางบนโต๊ะ

“กำลังรออยู่เลย โอ้ย ท้องกิวตั้งแต่ก่อนจะมาถึงที่นี่แล้ว”

“ดื่กปานี้จะไม่หิวก็แปลก ฉันก็แค่เอาของเหลือมาอุ่นให้
เท่านั้นเอง”

ลูกสาวพูดหน้าตาย ทว่านั่นคงเป็นเพียงการกลบเกลื่อน
ความเขินอายไว้เท่านั้น สถานรับเลี้ยงเด็กแห่งนี้ไม่ได้มีสตูว์
เต็มหม้อพอที่จะให้กินเหลือได้หรอก แต่เขาก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไป

“ขอบใจนะ”

เขาพูดเพียงแค่นั้น
“ไม่ใช่เรื่องที่ต้องขอบคุณสักหน่อย”
อีกฝ่ายทรุดตัวลงนั่งที่ฝั่งตรงข้าม พลังยกมือทำค้างด้วย
ท่าทางโอ้ ๆ

—ความจริง

เด็กหนุ่มคิด ต่อให้เขามีคนรัก เขาก็คงมาใช้เวลาในค่าคืนนี้
ที่สถานรับเลี้ยงเด็กแห่งนี้อยู่ดี

ห้าปีก่อน เขายังเป็นเพียงเด็กชายตัวเล็กที่ตัดสินใจจับดาบ
เพื่อหวังจะปกป้องที่นี่

ตลอดห้าปีที่ผ่านมา การที่เขายังสามารถวัดแกว่งดาบต่อไป
ได้แม้ตัวเองจะไม่ได้มีพรสวรรค์มากมายนัก ก็เพื่อที่ว่าวันหนึ่งจะได้
กลับมายังสถานที่แห่งนี้

พรุ่งนี้ พวกเขาต้องเสี่ยงชีวิตไปต่อกรกับวิซเตอร์ ซึ่งถือเป็น
ศัตรูตัวฉกาจของมนุษยชาติบนพื้นพิภพนี้ ฟังดูเหมือนเป็นการ
ผจญภัยที่ยิ่งใหญ่ ทว่าทั้งหมดที่ต้องทำก็ไม่ได้มีอะไรแตกต่างไป
จากเดิม

ผู้เพื่อสิ่งที่ต้องการจะปกป้อง

ผู้เพื่อสถานที่ที่ต้องการจะกลับไป

เขากวัดแกว่งดาบอย่างที่ทำมาเสมอและพยายามที่จะมีชีวิต
รอดต่อไปให้ได้

“ยังไงก็แล้วแต่ คุณพ่อจะไม่พูดอะไรซึ่ง ๆ ในช่วงเวลาแบบนี้
สักหน่อยหรอก”

ลูกสาวบ่นพึมพำโดยที่ยังทำค้างอยู่

“อะไรซึ่ง ๆ เช่น?”

พ่อเอียงคอกถามพลางตัดแบ่งมันในสตูว์ให้เป็นชิ้นพอดีคำ

“ก็อย่าง ‘จบศึกนี้แล้วฉันจะแต่งงาน’ อะไรแบบนี้”

“...ไม่ละ นั่นไม่ใช่ประโยชน์ที่ฟังดูจะเป็นกลางดีสักเท่าไรนะ”

สมัยที่ยังเป็นเด็กชายตัวน้อยที่ได้แต่ชื่นชมหลงใหลในตัวผู้กล้าประจำการนั้น เขาเคยอ่านเรื่องราวที่ว่าด้วยวีรกรรมอันยิ่งใหญ่ของเหล่าผู้กล้าทั้งหลาย จำได้ว่าประโยชน์ที่ลูกสาวยกตัวอย่างขึ้นมาเมื่อครู่ ส่วนใหญ่มักจะทำให้คนพูดตายเร็วกว่าที่ควรจะเป็นเสมอแน่นอนว่าตอนนี้เขายังไม่อยากตาย

ดังนั้น เขาจึงไม่คิดที่จะพูดอะไรที่เป็นเหมือนการเตรียมตัวตายล่วงหน้าอย่างนั้นแน่

“รู้นำ ฉันพอจะจำเนื้อหาได้บ้าง ตอนที่สอนพวกตัวเล็กให้รู้จักกับตัวอักษรจากหนังสือที่คุณพ่อวางทิ้งไว้ที่สถานรับเลี้ยง”

“เข้าใจแล้วยังบอกให้พูดนี้ไม่แยกว่าเธอ...?”

หลังจากเป่าปากฟูๆ ให้สตูว์เย็นลงอีกเล็กน้อย เขาก็ตักมันเข้าปาก

อร่อยและชวนให้คิดถึงชะมัด

รสชาติของเครื่องเทศนานาชนิดที่ปรุงให้อร่อยถูกลิ้นของเหล่าเด็กน้อยผู้หิวโหย คือรสชาติที่หาที่ไหนไม่ได้แม้แต่ร้านอาหารชั้นยอดในเมืองหลวง

“ก็เข้าใจ แต่ยอมรับไม่ได้นี่”

ลูกสาวเริ่มเคาะนิ้วกับโต๊ะเบาๆ

“ที่บอกให้พวกคุณพ่อกลับมาคืนนี้จะได้ไม่มีอะไรค้างคาใจไม่ใช่การเตรียมตัวน้อมรับความตายที่จะมาถึงได้ทุกเมื่อหรือเธอ

“ตรงนี้แหละที่ฉันไม่ค่อยชอบ ถึงฉันจะไม่รู้เรื่องการต่อสู้เลยสักนิด แต่ฉันก็คิดว่าคนที่ไม่อาจเตรียมใจยอมรับกับความตาย

ในสถานการณ์อย่างนี้ได้ต่างหากที่จะรอดชีวิต

“คนเหล่านี้มีแรงจูงใจในการที่จะพยายามพาตัวเองให้รอดชีวิตกลับไปให้ได้”

ลูกสาวทำปากยื่นแล้วพูดต่อ

“ถ้าเป็นนิยาย คนประเภทนี้มักจะโดนฆ่าตายก่อนเพื่อน เพราะมันจะช่วยกระชากอารมณ์ให้เนื้อเรื่องยังมีสีสัน...ฉันเข้าใจทฤษฎีพวกนี้นะ คนที่พยายามที่จะมีชีวิตแต่กลับต้องมาตายก่อนย่อมน่าเศร้ากว่าอยู่แล้ว

“แต่ก็เชื่อว่าฝ่ายที่จะถูกฆ่าด้วยทฤษฎีพระเจ้าบันดาลแบบนี้ จะยอมตายไปเฉยๆ ใช่มั้ยล่ะ”

หากพิจารณาให้ดี จะเห็นว่านิ้วของเธอกำลังสั้นเล็กลง

ลูกสาวคนนี้มีจิตใจที่เข้มแข็ง ขนาดว่าในช่วงเวลาที่อ่อนแอ ยังไม่ยอมแสดงความรู้สึกออกมาตรงๆ

แค่แสร้งทำเป็นอารมณ์เสียบ้าง ทำท่าเหมือนบ่นนั่นบ่นนี่ไปตามเรื่องตามราวบ้าง แต่จะไม่มีกรรไกรร้องโอดครวญออกมาให้เห็นเด็ดขาด

“เพราะฉะนั้น ถ้าพวกคุณพ่อจะไปสู้กับบริษัเตอร์ก็ขอให้มีโอกาสยืดเหนียวกว่านี้หน่อย ไม่ใช่เห็นมันเป็นลางร้ายไปเสียหมด หรือถ้าจะพูดให้เข้าใจง่ายกว่านี้ก็คือ ช่วยบอกเหตุผลที่ทำให้คุณพ่อต้องการที่จะกลับมาที่นี่ด้วย

“ไม่อย่างนั้น ฉัน...คงไม่มั่นใจว่าจะยอมส่งคุณพ่อในวันพรุ่งนี้ได้หรอก”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ”

เขาเข้าใจที่เธอพยายามสื่อ

ในใจก็นึกอยากที่จะปลอบโยนความรู้สึกนั้นเหมือนกัน
แต่จะให้ประกาศว่ามีแผนจะแต่งงานก็ไม่ไหว นอกจากจะ
ต้องมีเจ้าสาวแล้ว การแต่งงานก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่สามารถจะตัดสินใจ
ปุบปับหรือปล่อยให้เป็นไปตามสถานการณ์ได้

และเขาก็คงไม่มีทางเอ่ยปากประมาณว่า “งั้นเธอก็ช่วยมี
ลูกเตรียมไว้และรองนกว่าฉันจะกลับมาก็แล้วกัน เตียวจะช่วยคิด
ข้อดีๆให้” ดีไม่ดี ขึ้นพุดออกไป มีหวังถูกตบเต็มแรงแน่

ต้องหาวิธีอื่น

“...บัตเตอร์เค้ก”

“คะ?”

“ฉันชอบบัตเตอร์เค้กที่เธออบมาก วันเกิดคราวหน้าขอแบบ
ใหญ่พิเศษเลยนะ”

“อ่า”

ลูกสาวถึงกับห่อเหี่ยว

“คือจะมีชีวิตรอดกลับมาเพื่อบัตเตอร์เค้ก?”

“ฉันพุดผิดตรงไหน”

“เปล่า...จะว่ายังไงล่ะ มันฟังไม่ค่อยจริงจัง...”

เธอเกาแก้มก่อนจะพุดต่อ

“ช่างเถอะ ฉันอนุโลมให้ ไหนๆก็ขอแล้ว ปีหน้าจะทำให้กิน
จนจุกไปถึงอกเลยแล้วกัน”

เพราะฉะนั้นก็ต้องกลับมาให้ได้ละ แน่نونว่าเธอจะไม่พุดถึง
ขนาดนั้นหรอก

รอยยิ้มยังปรากฏอยู่บนใบหน้าแม้จะดูหมองลงบ้างก็ตาม

“อา...ไว้เป็นหน้าที่ฉันเอง”

เขารับปากขณะที่มือก็ยังไม่หยุดตักสตูว์กิน

ดีอยู่แล้ว

คือสุดท้ายในตอนเช้าใกล้เข้ามา

จากคืนนี้ไปไม่ถึงหนึ่งปีมนุษยชาติก็ล่มสลาย

นั่นหมายความว่าผู้กล้าหนุ่มรักษาสัญญาเอาไว้ไม่ได้
—หลังจากนั้น เวลาที่ผันผ่านไปอย่างยาวนาน

SAMPLE

แมวดำตัวหนึ่งกำลังวิ่งด้วยความเร็ว

แต่ละย่างก้าวของมันช่างคล่องแคล่วฉับไว

มันวิ่งทะลุตรอกแคบ ๆ

วิ่งไปตามสันกำแพง

กระโดดขึ้นฝ้าใบของร้านแผงลอย

บริเวณนี้มีชื่อเรียกว่า ‘ตลาดเมดเลย์’ แต่เดิมเป็นจะพื้นที่สำหรับการเปิดเป็นตลาดนัดที่จัดขึ้นเดือนละครั้ง ทว่าการขยายและปรับปรุงอาคารโดยไม่มีการวางแผนที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้บริเวณนี้กลายเป็นเขาวงกตขนาดมหึมา หากเป็นคนไม่คุ้นเคยกับย่านนี้ คงจะเดินลำบากไม่น้อย

เจ้าแมวดำวิ่งควบผ่านย่านนี้ด้วยความเร็วเต็มฝีเท้า

ทำไมถึงวิ่งนะหรือ เพราะมันกำลังหนีนะสิ

หนีจากอะไรรึนหรือ ก็เพราะมีใครบางคนกำลังไล่ตามมันมานะสิ

“ร-อ-ก-อ-น!”

เด็กสาวที่กำลังไล่ตามแมวดำตะโกนออกมา

เธอดันตัวเข้าไปในตรอกแคบ ๆ ซ้ำมั่ว กิ่งตัวลงมาจากฝ้าใบของร้านแผงลอย (และถูกเจ้าของร้านโกรธเสียทุกครั้ง)

ดวงตาสีฟ้าจ้องมองตรงไปข้างหน้า ไล่ตามทางของเจ้าแมวดำไป

เด็กสาวแต่งตัวเรียบง่าย หมวกสีเทาที่เธอใส่มีขนาดใหญ่ จนปิดหน้าปิดตา ส่วนเสื้อโค้ตที่สวมก็มีสีเดียวกัน พิจารณาจาก

เสื้อผ้าที่ใส่ เธอคงพยายามเลือกชุดที่จะไม่ทำให้สะดุดตามากที่สุด
ทว่าเจ้าตัวเล่นส่งเสียงดังพร้อมกับวิ่งตะบึงมาเติมเหยียดอย่างนี้
ทำให้ชุดที่อุตส่าห์เลือกมาใส่อำพรางแทบจะไม่มีประโยชน์

“ก็ บอกให้ รอก่อน ใจเล่า!”

เด็กสาววิ่งเสียงจนฝุ่นตลบ ตะกระปองสี่เปลา่กระจัดกระจาย
ชายเสื้อโค้ตสะบัดพื้บพื้บ

การวิ่งตะบึงผ่านย่านนี้ด้วยความเร็วขนาดนี้ น่าจะเรียกเรื่อง
ความสนใจได้ไม่น้อย พิสูจน์ได้จากสายตาคู่จะตอกตักใจของใคร
หลายคน ทั้งออร์คที่ร้านขายของชำ เรปเทรช เจ้าของร้านขายพรม
ไลแคนโทรพอสที่สัญจรผ่านไปมาให้เหลียวมองกันเป็นแถว

จู่ๆเจ้าแมวดำก็หยุดกึก

“ได้ตัวละ!”

โอกาสมาแล้ว เด็กสาวเทคตัวกระโดด

เจ้าแมวดำหันกลับมาเมื่อสัมผัสได้ถึงการรุกเข้าประชิด
ตรงปากของมันมีอะไรบางอย่างที่ส่องประกายเป็นแสงสีเงิน

เธอกางแขนพุ่งเข้าซาร์จทั้งตัวเพื่อจับเจ้าแมวดำ

คว่ำตัวได้ก็กอดหีบ ก่อนที่จะพลันรู้ตัวว่าร่างกายกำลังลอย
อยู่เหนือพื้นอย่างผิดธรรมชาติ

ไม่มีสิ่งใดอยู่ใต้ฝ่าเท้า

“...เฮ้?”

เส้นทางในตลาดเมดเลย์ช่างสลับซับซ้อนทั้งแนวระนาบ
และแนวตั้ง เดินถนนอยู่ดีๆ ก็อาจจะไปโผล่บนคานฟ้าของเคหะ
อพาร์ตเมนต์แบบไม่ทันรู้ตัวก็ได้

“อ้าว?”

เธอมองเห็นท้องฟ้าสีคราม มองเห็นก้อนเมฆสีขาว

เด็กสาวกอดแมวดำที่ลอยอยู่กลางอากาศโดยไม่มีอะไรให้ยึดเกาะทั้งสิ้น

เบื้องล่างคือย่านค้าเหล็กที่เจ็ดทางฝั่งตะวันตก ย่านการค้ากลางแจ้งบนถนนเส้นเล็ก ๆ แคบ ๆ ที่มีร้านแผงลอยตั้งเรียงรายอยู่เต็มสองข้างทาง ซึ่งส่วนใหญ่จะขายพวกมีดหรือหม้อ หากลองวัดความสูงจากระยะที่เธออยู่กับถนนเบื้องล่าง น่าจะสูงราว ๆ ตึกสี่ชั้นได้

“ไม่จริงน่า...!”

เด็กสาวรวบรวมพลัง จับพลันก็บังเกิดประกายแสงสีอ่อน ผุดขึ้นมา ราวกับจะล้อมรอบร่างกายที่ผอมบางนั้นเอาไว้

หากใครมีความสามารถในการมองเห็นกระแสเวท ก็คงรู้ว่าเวทนุ่มหรือพลังเวทมนตร์ในร่างเธอกำลังแผ่พลังงาน และไม่ว่าเด็กสาวจะพยายามใช้พลังเวทนั้นทำอะไรก็คงไม่ทันการณ์แล้ว

เวทนุ่มมีลักษณะคล้ายเปลวเพลิง ดอกไม้ไฟดวงเล็ก ๆ ทำอะไรไม่ได้มากนัก ทว่าหากเป็นเปลวเพลิงที่ลุกไหม้รุนแรงสามารถปล่อยพลังได้มหาศาล—เพียงแต่การจะทำให้ลูกไฟใหญ่ได้ขนาดนั้นต้องอาศัยทั้งเวลาและเร็วแรง ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้รับมือกับสถานการณ์ไม่คาดฝันที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน

หนึ่งคนกับอีกหนึ่งตัวเริ่มตั้ง

ประกายแสงเรืองรองที่เปล่งออกมาจากตัวเธอลอยละล่องอย่างไร้จุดหมาย ก่อนจะเลือนหายไปทันที

เธอไม่มีเวลาแม้แต่จะกรีดร้อง ฟันหินที่คิดว่าอยู่ห่างไกลบัดนี้เธอมองเห็นมันเต็มตาได้อย่างไม่ทันรู้ตัว เธอหลับตาปี เกร็งแขนทั้งสองข้างโดยอัตโนมัติขณะที่ร่างกายใกล้กระแทกกับพื้นมากขึ้นทุกที ส่วนเจ้าแมวดำก็ร้องลั่น

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังวิ่งลงมา

หากคะเนจากสายตา เด็กผู้หญิงคนนี้น่าจะอายุราวสิบต้น ๆ พิจารณาจากระยะความสูงที่เธอร่วงหล่นลงมา ขึ้นป্ল้อยให้เป็น อย่างนี้ต่อไปมีหวังร่างของเธอคงได้กระแทกกับพื้นแบบเต็ม ๆ และคง ไม่แค่ล้มกลายเป็นเหตุสยองที่ไม่ค่อยจะเข้าบรรยากาศยามบ่าย อันเงียบสงบเป็นแน่

ภาพนั้นลอยเข้ามาในสายตา ในวินาทีที่เหลือบมองขึ้นไปโดย ไม่ได้คิดอะไร

ร่างกายพลันขยับไปเองโดยไม่ผ่านการสั่งการจากสมอง ขาววิ่งไปยังจุดตก สองแขนยื่นไปตั้งทำรับไว้ ทว่าโมเมนตัม ของร่างที่ตกลงมาหนักหน่วงเกินคาด ทำให้สองแขนที่อ่อนแอ ของวิลเลียมไม่สามารถรองรับน้ำหนักนั้นไว้ได้ และผลลัพธ์ก็ไม่ยาก เกินกว่าจะคาดเดา

“แอ๊ก!”

ในพริบตาต่อมาเขาก็ถูกทับไว้ด้วยร่างกายของเด็กสาว พร้อม ๆ กับหลุดเสียงร้องดังกบที่ถูกทับจนแบนออกมา

“...โอ้ยยย”

เป็นเสียงครางที่คล้ายจะเค้นออกมาจากช่องท้อง

“ชะ...ขอโทษค่ะ!?”

เด็กสาวรีบกระเด็นตัวถอยหลัง พยายามทำความเข้าใจกับ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่หลายวินาที

“ไม่บาดเจ็บใช่ไหม!? ยังมีชีวิตอยู่ใช่ไหม!? เครื่องในไม่ได้ บุบสลาย อ๊ะ”

เจ้าแมวดำกระโดดหนีไปจากอ้อมแขนที่กำลังลนลาน มือของ

เด็กสาวตอบสนองด้วยการเอื้อมไปคว้า แต่ก็คว้ากลับมาได้เพียง
อากาศธาตุ ขณะที่เจ้าแมวดำจួយจ้วงหวัะที่เด็กสาวกำลังมึนวิ้งหนี
หายไป ท่ามกลางการสัจจรอันเนื่องแน่นในยามนี้

“อ้าาาา!”

เด็กสาวเพิ่งจะสังเกตเห็นสภาพตัวเอง

หมวกที่ควรจะคลุมลงมาถึงดวงตาหลุดหายไปเมื่อไหร่ไม่รู้
อาจเป็นตอนที่กำลังวิ่งตะบึงสุดพลังหรือตอนที่ร่วงตกลงมา

เส้นผมสีฟ้าสว่างสยายลงมาเคลียไหล่

—เฮ้ คู้ยั่นนี่

เสียงซุบซิบดังมาจากที่ไหนสักแห่ง

เจ้าของร้านรวมถึงฝูงชนที่เดินสวนกันไปมาในย่านค้าเหล็ก
ที่เจ็ดทางฝั่งตะวันตกต่างหยุดฝีเท้า การเจรจากรการค้าชะงักงัน ทุกคน
ต่างพากันหันมองไปที่ใบหน้าและเส้นผมของเด็กสาวเป็นตาเดียว

หลากหลายเผ่าพันธุ์ซึ่งเคยเกี่ยวพันกับวิซเตอร์หรือเทพ
ดวงดาว ใช้ชีวิตร่วมกันอยู่บนหมู่เกาะลอยฟ้าเรกูล แอร์แห่งนี้
แน่นอนว่ารูปลักษณ์ในแต่ละเผ่าพันธุ์ก็หลากหลายเช่นกัน บ้างมี
เขา บ้างมีเขี้ยว บ้างมีเกล็ด บ้างก็มีบางส่วนของใบหน้าที่ดูเหมือน
สัตว์ร้าย

ในจำนวนนั้นยังมีเผ่าพันธุ์ที่ไม่มีเขา ไม่มีเขี้ยว ไม่มีเกล็ด
หรือส่วนใดที่ดูคล้ายกับสัตว์ร้าย เป็นสายพันธุ์ที่ไม่มี ‘เครื่องหมาย’
ซึ่งบอกลักษณะเฉพาะ เรียกกันโดยทั่วไปว่าเป็นพวก ‘ไร้เครื่องหมาย’
ซึ่งก็มีอยู่ไม่มาก

—ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้

—ซี เห็นตัวอ้อมมงคลเข้าซะแล้ว

“ฮ๊ะ...”

ปกติแล้วพวกไร่เครื่องหมายจะถูกตั้งแง่รังเกียจ

ได้ยินว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์หรือเอ็มเน็ตไวท์เองก็มีรูปลักษณะแบบเดียวกัน เป็นเผ่าพันธุ์ในตำนานที่เคยกวาดล้างผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลและไล่สิ่งมีชีวิตทั้งหมดขึ้นไปบนฟ้า และด้วยพื้นฐานความคิดที่มงายก็ทำให้ปักใจเชื่อว่า หากลักษณะภายนอกคล้ายกัน นิสัยก็คงคล้ายกัน ดังนั้น พวกไร่เครื่องหมายจึงเป็นเหมือนตัวช่วยไม่บริสุทธิ์สะอาด แม้จะมีไม่มากนักที่จะถูกข่มเหงรังแกเมื่อเปิดเผยตัวตนในที่สาธารณะ แต่มันก็อดที่จะทำให้รู้สึกอับอายไม่ได้

หน้าซำ ความจริงอันโหดร้ายบางอย่างที่ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเธอเลย ยังมาเป็นตัวกระตุ้นในสถานการณ์นี้อีก

นายกเทศมนตรีคนก่อนของเมืองนี้เป็นผู้มีภาพลักษณ์ของนักการเมืองฉ้อฉล เขามีภูมิหลังตั้งงานแสดงการคอร์รัปชัน ผลงานของเขามีตั้งแต่การรับสินบน ปิดข่าวการก่ออาชญากรรมหรือข่าวที่สร้างแรงกดดัน ไปจนถึงการลอบสังหารศัตรูทางการเมือง เขาพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เมืองนี้ตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือของเขา สุดท้ายยสภาคกลางจึงได้เข้ามาตรวจสอบและขับไล่เขาออกไปนอกเกาะแล้วชาวเมืองก็อยู่กันอย่างสงบสุขมานับแต่นั้น... ทว่าเหนือสิ่งอื่นใดคือเขาเป็นพวกอิมพ์

อิมพ์เป็นโอเกอร์สายพันธุ์หนึ่ง ครั้งหนึ่งในอดีตเมื่อนานมาแล้ว พวกอิมพ์มักจะแฝงตัวอยู่ท่ามกลางเหล่าเอ็มเน็ตไวท์และล่อลวงให้ทำสิ่งเลวร้าย รูปลักษณะภายนอกของพวกอิมพ์จะเหมือนมนุษย์มาก พวกมันไม่มีทั้งเขา เขี้ยว เกล็ด ไร่เอกลักษณะที่บ่งบอกความเป็นสายพันธุ์ ด้วยเหตุนี้ เมื่อไรที่พบเห็นพวกไร่เครื่องหมายชาวเมืองส่วนใหญ่จึงอดที่จะรู้สึกถึงความโกรธความเกลียดที่มีต่อนายกเทศมนตรีคนก่อนขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

ช่างโหดร้ายดีแท้

ไม่มีใครส่งเสียงตำหนกกับการเปิดเผยตัวตนในที่สาธารณะ
ทว่าสายตาของชาวเมืองที่จ้องมองประหนึ่งหนามแหลมที่ทิ่มแทงมา
ก็ชวนให้รู้สึกไม่สบายใจอยู่ไม่น้อย

“ระ...รู้แล้วนะ...จะไปเดี๋ยวนี้แหละ...”

เด็กสาวลุกขึ้นยืนและตั้งท่าจะวิ่งหนีไปจากสายตาที่ดูราวกับ
กำลังขับไล่เหล่านั้น

ทว่าเธอไม่อาจทำได้ตั้งใจ

นั่นเพราะวิลเลียมที่ยังนอนแผ่อยู่บนพื้นจับข้อมือเธอไว้

“เอ...?”

“ลืมของ”

เขาใช้มืออีกข้างส่งของให้ แต่เมื่อเห็นว่าเด็กสาวยื่นมือมารับ
อย่างไม่แน่ใจ เขาจึงได้หย่อนเข็มกลัดเล็ก ๆ ลงไป

“ฮึะ”

“เจ้าเหมียวตัวเมื่อกี้ทำตกไว้ เธอตามไอ้નોอยู่ใช่ไหมล่ะ”

เด็กสาวพยักหน้ารับสองครั้ง

“ขอบคุณ”

แม้จะยังลังเล แต่เธอก็รีบเข็มกลัดนั้นมาไว้ในอุ้งมือทั้งสองข้าง

“เพิ่งเคยมาแถวนี้เหรอ”

เด็กสาวพยักหน้าอีกครั้ง

“...เหรอ ช่วยไม่ได้ละนะ”

วิลเลียมลุกขึ้นยืนแล้วถอดผ้าคลุมของตนคลุมลงบนศีรษะของ
เด็กสาวโดยไม่เอ่ยคำใด

พอถอดชุดออก รูปลักษณ์ของเขาก็เผยโฉมให้ผู้คนรอบ
บริเวณได้เห็น

คราวนี้เสียงฮือฮาและสายตาที่จับจ้องไม่วางตาพุ่งเป้ามายัง วิลเลียมแทน

“เฮ้...”

แม้ไม่อาจมองเห็นใบหน้าของตัวเองได้ แต่วิลเลียมย่อมรู้ว่าตัวเอง แล้วว่าหน้าตาตนเป็นเช่นไร เขาจึงเข้าใจดีว่าฝูงชนโดยรอบ—รวมถึง เด็กสาวในผ้าคลุมที่ยืนอึ้งอยู่ตรงหน้าตอนนี้กำลังมองอะไรกันอยู่

ชายวัยผู้ใหญ่ที่มีผมสีดำยุ่งเหยิงท่าทางปกติธรรมดาคนหนึ่ง ไม่มีทั้งเขา เขี้ยว และเกล็ด

“ไปกันเถอะ”

เขาดึงมือเด็กสาวก้าวเท้ายาวๆ เพื่อออกเดิน “เฮ้ๆ” เด็กสาว ร้องขึ้นด้วยความงุนงงเพราะจับต้นชนปลายอะไรไม่ถูก ถึงกระนั้น เธอก็ยังวิ่งเหยาะๆ ตามอีกฝ่ายไป เพื่อรีบพาตัวเองให้ห่างออกมา จากตรงนั้น

“...เฮอะ เท่านี้ก็คงใช้ได้แล้ว”

เขาเข้าไปในร้านหมวกแถวนั้น จัดแจงซื้อหมวกที่อยู่ใกล้มือ มาหนึ่งใบ แล้ววางมันลงบนเคาน์เตอร์เด็กสาว

ขนาดออกจะใหญ่ไปหน่อย แต่ใส่แล้วดูเข้ากับเธอเกินคาด วิลเลียมพยักหน้าอย่างพอใจแล้วเอาผ้าคลุมของตนคืน

“อะ... เฮ้อ นี่คือ...?”

เด็กสาวที่ยังคงไม่หายงงวยเอ่ยถามขึ้นอย่างลังเล

“ใส่มันไว้ คนอื่นจะได้ไม่รู้ว่าเป็นพวกไร่เครื่องหมายอะไร”

ปกติแล้วพวกไร่เครื่องหมายอย่างทั้งคู่จะถูกตั้งแ่งรังเกียจ แต่ก็ไม่ถึงกับถูกปฏิบัติด้วยความเกลียดชัง การที่ไม่มีลักษณะพิเศษ ภายนอกนี้แหละคือสิ่งบ่งบอก หากไม่ทำตัวโดดเด่นก็จะไม่เกิดเหตุ อดุลลุด่วนวายมากมายขนาดนั้น

“ไม่รู้ว่าเธอมาจากเกาะลอยฟ้าไหนนะ แต่แถวนี้ไม่ใช่ที่ที่พวกไร่เครื่องหมายจะมาป่วนเป็ยนได้อย่างสบายใจนักหรอก ไร่จัดการธุระให้เสร็จแล้วกลับไปซะ

“เขตทำเรืออยู่ทางโน้น—”

เขาชี้ไปยังอีกฟากถนน

“—ถ้ากังวลเรื่องความปลอดภัย จะให้พาไปมัย”

“เอ่อ คือ ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น”

วิลเลียมตัวสูง ขณะที่เด็กสาวตัวเล็ก อีกทั้งปีกหมวกที่เพิ่งจะสวมให้ยังใหญ่จนมองไม่ค่อยเห็นสีหน้าเธอเท่าไร แม้จะอำพรางตัวได้สมบูรณ์แบบ ทว่ากลับเป็นปัญหาต่อการสื่อสารนิดหน่อยเพราะต่างก็มองไม่เห็นหน้ากัน

“เป็นพวกไร่เครื่องหมายหรือ”

“อือ อย่างที่เห็นเมื่อกี้นั้นแหละ”

ศิระะของเด็กสาวที่อยู่ภายใต้หมวกฮู้ดพยักรับเล็กน้อย

“ทำไมถึงมีพวกไร่เครื่องหมายอยู่ในเมืองสัตว์ประหลาดละที่นี้เป็นเกาะลอยฟ้าที่มีท่าที่แข่งกร้าวต่อพวกไร่เครื่องหมายมากที่สุด ในเรกูล แอร์ฝั่งตะวันตกเฉียงใต้แล้วไม่ใช่หรือ”

“แค่จำต้องอยู่นะ อะไรหลายอย่างไม่สะดวกก็จริง แต่ถ้าชินแล้วก็อยู่สบายดี...ว่าแต่เธอเออะ ไร่อยู่แล้วยังจะมาที่นี่ทำไมอีก”

“เรื่องนั้น...คือ”

เด็กสาวอีกอัก

พอเธอเงยบไป เขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังตำหนิอีกฝ่าย วิลเลียมทำเสียง ‘จี้’ คล้ายขัดใจออกมาเบาๆ พยายามไม่ให้ไปถึงหูเจ้าหล่อน ก่อนจะก้าวเท้าเดินออกไปก่อน

“ทางนี้”

ทว่าเด็กสาวไม่ได้ตามมา

“เป็นอะไรไป เตียวกั๊วไ้ตรงนี้หรือ?”

“อะ... เอ๋อ”

เธอพยายามจะพูดขณะที่ปีกหมวกยังปิดบังใบหน้าของเธอไว้ครึ่งหนึ่ง

“ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือในหลายๆอย่าง แล้วก็ขอโทษที่สร้างความเดือดร้อนหลายๆอย่างให้ด้วยค่ะ อีกอย่าง คือ... ฉันคิดว่าตัวเองไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะพูดอะไรแบบนี้ได้ แต่ว่า เอ๋อ...”

“...อา”

วิลเลียมเกาหัว

“อยากจะไปที่ไหนหรือเปล่า ลองพูดมาสิ”

สีหน้าของเด็กสาวเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้นมาทันใด

—คิดว่านะ เพราะเขาเห็นใบหน้าของเธอแแค่ครึ่งล่างจึงยังไม่รู้แน่ชัด

ถนนในตลาดเมดเลย์แสนซับซ้อนยากที่จะบอกทางได้อย่างชัดเจน ถนนซึ่งเห็นอยู่ตรงหน้า ก็ไม่แน่ว่าจะสามารถนำพาไปยังสถานที่ที่เห็นอยู่ท่าตาได้ มิใช่น้อยที่ต้องเดินอ้อมโลกจนสุดท้ายก็หลงทาง

จุดที่สูงที่สุดบนเกาะลอยฟ้าแห่งนี้ คือยอดหอคอยผู้พัง

ทำถูกห่อหุ้มด้วยแผ่นเหล็กราคาถูก เสียงหวนหวูของเหล็กดังกึ่งๆ ทุกครั้งที่ย่างก้าว หลังจากเดินอ้อมไปอ้อมมาในที่สุดท้ายถึงเสียที ความเคยชินในเรื่องถนนหนทางของเจ้าถีน้อย่างวิลเลียมพอจะมีประโยชน์อยู่บ้าง แม้จะไม่มากมายนักก็เถอะ

เขาทั้งสอบถามเส้นทางกับโกเล็มของทางการ ทั้งยังต้องกุมขมับเมื่อถนนที่น่าจะมีสามแยกกลับเพิ่มขึ้นมาเป็นห้าแยก มีบ้าง

ที่แหวกม่านออกแล้วดันโพลไปเจอมนุษย์กบฟร็อกเกอร์กำลังอาบน้ำ
ถูกวัวที่พลัดหลงมาวิ่งไล่กวดให้หนีไปทางซ้ายที่ขวาที ก่อนที่จะร่วง
ลงมาบนเส้าไม้แบบงง ๆ ไหนจะต้องวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน ขณะที่เอ่ยปาก
ขอโทษบอลแมนที่ตะโกนด่าอย่างเกรี้ยวกราดไปพร้อมกัน

“อะฮ่า ๆ แอ่เลย!”

ความรู้สึกที่แสดงออกมากว่าเกรงใจ เริ่มเลือนหายไปจาก
น้ำเสียงของเธอมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามระยะเวลาที่เดินวนอยู่ภายในเมือง
ไม่รู้ว่ามันเป็นนิสัยที่แท้จริงของเธอหรือแค่ตื่นเต้นกับประสบการณ์
ที่กำลังพบเจอ แต่อย่างน้อยก็ดูสมวัยดีกว่าท่าทางเจื่อนจ้อยเมื่อครู่
เยอะ

และตอนนี้

“ว้าว—”

เธอส่งเสียงอุทานอย่างชื่นชม พลางชะโงกตัวออกไปนอก
ราวจับที่ติดตั้งไว้แค่พอเป็นพิธี

วิวบนนี้สวยจริง ๆ พอทอดสายตามองออกไป ภาพทิวทัศน์
ของเมืองที่เคยซับซ้อนชวนสับสนเมื่อมองมันใกล้ ๆ กลับกลายเป็น
เหมือนลวดลายที่บรรจงวาดไว้อย่างประณีต ภาพจากมุมสูงที่เห็น
ทำให้ชอกชอยคดเคี้ยวที่เกิดขึ้นจากการขยายตัวของเมืองโดยไม่ได้มี
การวางแผนเอาไว้ล่วงหน้า แลดูมีชีวาเหมือนมีชีวิตขึ้นมาจริงๆ

หากเงยหน้าขึ้นไปอีกนิดก็เห็นเขตท่าเรือ พื้นที่ส่วนหนึ่ง
บริเวณขอบนอกของเกาะลอยฟ้าถูกห่อหุ้มไว้ด้วยเหล็ก มีการติดตั้ง
ระบบอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการให้เรือเหาะเทียบท่าและขึ้นบิน ซึ่ง
เปรียบเสมือนโถงทางเข้ามาในเกาะ

ขณะที่อีกฝั่งของท่าเรือ—แน่นอนว่าย่อมต้องเป็นท้องนา
สีครามสุดกว้างไกล

ที่นี่คือบนฟากฟ้า

ขณะที่โลกซึ่งเมื่อก่อนเคยถูกเรียกว่าผืนแผ่นดิน อยู่ไกลเกินกว่าจะเอื้อมมือไปถึงได้ในหลายๆความหมาย

มวลหินขนาดมหึมาเกินกว่าร้อยก้อนลอยละล่องไปตามทิศทางลมบนฟากฟ้า ทวีปเล็กๆที่เรียกกันว่า ‘เกาะลอยฟ้า’ คือทั้งหมดของโลกที่สามารถอาศัยอยู่ได้ในปัจจุบัน

“...เป็นอะไรไป”

เด็กสาวยื่นหน้ามามองคนนำทาง

“เปล่า ไม่มีอะไร ท้องฟ้าทำให้แสบตาเฉยๆ”

“อะไรของเธอ”

วิลเลียมส่ายหัวเบาๆ ก่อนจะคลี่ยิ้มอย่างเคย

เด็กสาวหัวเราะคิกคัก เหลียวดูรอบบริเวณจนแน่ใจว่าไม่มี

คนจึงถอดหมวก

เส้นผมสีฟ้าซึ่งเป็นสีเดียวกับผืนนภาปลิวสะบัดไปตามสายลม

“อยากดูวินนี่หรือ”

“ใช่ ฉันเคยเห็นเกาะลอยฟ้าจากที่ที่อยู่สูงกว่านี้ แล้วก็ห่างกว่านี้ แต่ยังไม่เคยมองลงไปจากตรงใจกลางเมืองเลยสักครั้ง”

—เธอคงอาศัยอยู่บนเกาะลอยฟ้าแถวๆแนวพรมแดนละมั้ง

“ก็เลยคิดว่าอยากจะได้เห็นมันสักครั้ง”

“อืม ความฝันเป็นจริง ได้สร้างความทรงจำดีๆเก็บไว้ คงไม่มีอะไรที่ค้างคาใจแล้วละมั้ง”

ช่างเป็นเด็กที่พูดจาเป็นกลางชะมัด

“ขอบคุณจริงๆนะ เป็นเพราะนายเลยที่ทำให้วันนี้มีเรื่องพิเศษเกิดขึ้นมากมายเต็มไปหมด”

“นั่นก็พูดเกินไป”

เขาว่าแล้วก็เกาท้ายทอย

วิลเลียมรู้สึกเหมือนตัวเองพาลูกแมวเพื่อน ๆ ที่เก็บได้ข้างถนน มาเดินเล่น เขาแค่บังเอิญมีเวลาว่างเลยครีมนอกครีมนใจทำอะไร แบบนั้นลงไป เป็นอารมณ์แบบที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นบ่อย ๆ สำหรับเขา เพราะอย่างนี้ เขาจึงไม่ค่อยสบายใจเท่าไรที่ได้รับคำขอบคุณจาก เด็กสาวขนาดนั้น

“...แล้ว นั่นเขามารับเธอเหรอ”

“เอ๋?”

สายตาของเขาจ้องมองไปที่ด้านหลังของเด็กสาว

พอหันกลับไปมองเธอก็หลุดเสียงร้อง “ฮะ” พร้อมด้วยสีหน้าที่ แสดงอารมณ์ซับซ้อนออกมา ทั้งตกใจและรู้สึกผิดผสมปนเป

เรปเทรซร่างยักษ์ยืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

เรปเทรซเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีเกล็ดขึ้นปกคลุมไปทั้งตัว สำหรับ รูปลักษณ์เฉพาะของแต่ละบุคคลนั้น แม้จะเทียบกับเผ่าพันธุ์อื่นก็ยัง แตกต่างกันอย่างสุดขีด โดยเฉพาะแล้วพวกเรปเทรซมีขนาดตัวไม่ต่าง จากเผ่าพันธุ์อื่น แต่น้อยมากที่ในเผ่าพันธุ์อื่นจะปรากฏเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งมีรูปร่างเหมือนเด็กตัวเล็ก ๆ หรือไม่ก็ต้องให้กำเนิดและเลี้ยงดู ยักษ์ใหญ่จนเหมือนเป็นเรื่องล้อเล่น

แน่นอนว่าเรปเทรซที่ยืนอยู่ตรงนี้เป็นแบบหลัง

ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าจะทำไมเขาถึงได้สวมชุดทหาร ทั้งยังแผ่รังสี ช่มชู้คุกคามออกมารอบทิศทางแม้จะแค่อินเฉย ๆ อยู่ก็ตาม

“—นั่นสินะ มันเป็นความทรงจำที่เป็นเหมือนฝัน แต่หมด เวลาแล้วละ”

เด็กสาวหมุนตัว

“ฉันมีอะไรจะขอเป็นอย่างสุดท้าย ฉันคงจะยินดีมากหากนาย จะช่วยลืมเรื่องของฉันไป”

เด็กสาวพูดทิ้งท้ายไว้เท่านั้นก่อนวิ่งไปหาเรปเทรช

วิลเลียมได้แต่คิดในใจ อะไรของแม่เจ้าประคุณกัน

รู้ละว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น แต่ดูท่าทางเธอไม่เห็นจะทุกข์ทรมาน จากสถานการณ์นั้นเลย (หากไม่นับเรื่องรูปลักษณะภายนอก) งั้นก็ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมั้ง ในเมื่อเจ้าของสัตว์เลี้ยงตัวจริงมาแล้ว เขาก็หมดหน้าที่พาลูกแม่วไปเดินเล่น

เด็กสาวก็หันมามองวิวเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะเดินหายไปท่ามกลางความพลุกพล่านที่ด้านล่างพร้อมกับเรปเทรช

“...พอเดินคู่กันแล้วขนาดตัวต่างกันสุด ๆ”

ชายหนุ่มพึมพำขณะมองตามทั้งคู่ไป

— ได้ยินเสียงระฆังดังก้องบอกเวลายามเย็นมาจากเขตท่าเรือ

“โอ๊ะ เย็นขนาดนี้แล้วหรือ”

เขาสัญญาไว้ว่าจะไปพบใครบางคนตอนเย็น ยังมีเวลา แต่ก็

ไม่พอให้ทำตัวเอ้อระเหยสักเท่าไร
เขาเออะ ยินโดดเดี่ยวอยู่อย่างนี้ไปเรื่อยก็ใช่ว่าจะได้อะไร
ขึ้นมา

วิลเลียมมองภาพเมืองเบื้องล่าง—และฝันฟ้ากว้างใหญ่อีกครั้ง
ก่อนจะย่างเท้าเข้าสู่ถนนหนทางที่แออัดพลุกพล่านอีกครั้ง

ห้าร้อยกับอีกยี่สิบหกปีแล้ว ตั้งแต่เฝ้าพันธู์ที่เรียกว่ามนุษย์หรือ

เอ็มเน็ตไวท์ล่มสลาย

บันทึกที่สามารถอธิบายได้ว่าเกิดอะไรขึ้นบนโลกในช่วงเวลานั้นไม่หลงเหลืออยู่เลยสักชิ้น หนังสือประวัติศาสตร์แต่ละเล่มล้วนบอกเล่าความจริงตามใจชอบ เลยเป็นที่น่ากังขาอย่างมากว่าเล่มไหนถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตที่แท้จริง หรือทั้งหมดเป็นเพียงจินตนาการของนักประวัติศาสตร์รุ่นหลัง

ทว่าเรื่องราวที่ได้รับการบอกเล่าผ่านหนังสือประวัติศาสตร์ก็มีจุดร่วมบางอย่างที่สอดคล้องกัน

ว่ากันว่า โลกในสมัยนั้นไม่ได้อ่อนโยนต่อเผ่าพันธุ์เอ็มเน็ตไวท์หรือพวกมนุษย์แม้แต่หน่อย

จำนวนที่ค่อนข้างมาก การแผ่ขยายอาณาเขตไปทั่วพื้นพิภพและความเจริญรุ่งเรืองที่เกิดขึ้นถือเป็นหายนะ มอนสเตอร์หรือก็คือมอนสเตอร์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติจำนวนมากออกมาคุกคามพวกเขา พวกภูตผีปีศาจต่างพากันซัดจุงพวกเขาให้หันหน้าเข้าสู่หนทางอันชั่วร้าย

ออร์คกับเอลฟ์เอาแต่ปะทะกันเพราะปัญหาเรื่องดินแดน โอเกอร์ซึ่งกลายเป็นพันธุ์จากการถูกสาป ถือกำเนิดเกิดขึ้นในหมู่มนุษย์และโจมตีเพื่อนบ้านใกล้เคียง

และสุดท้าย วิซเตอร์หรือเทพดวงดาวผู้แข็งแกร่ง ก็นำเผ่าพันธุ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับตนเข้าสู่โจมตี อะไรประมาณนี้

บ้างก็บอกว่า เผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่ใช่เผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งอะไรเลย ไม่มีเกล็ด ไม่มีเขี้ยว ไม่มีกรงเล็บ ไม่มีปีก ไม่มีความสามารถในการใช้พลังเวทใหญ่ๆ ไม่เชี่ยวชาญการใช้เวทมนตร์ที่มี

ความละเอียดอ่อน แม้แต่การขยายเผ่าพันธุ์ก็ยังดีกว่าออร์คินในสมัยนี้

ทว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์กลับครอบครองแผ่นดินเกือบทั้งหมด

ตามทฤษฎีแล้ว กำลังรบของพวกเขาส่วนใหญ่ขึ้นมาจากผู้เชี่ยวชาญในการรุกรานซึ่งเรียกกันว่านักผจญภัย และพลังอำนาจของกลุ่มพันธมิตรที่สนับสนุน รวมถึงการคอยสรุปผลการทำงานของเหล่านักผจญภัย กล่าวคือ กลุ่มการต่อสู้ที่แบ่งสรรกันตามบทบาทหน้าที่ บวกกับการเลี้ยงดูและควบคุมดูแลตามระดับความสามารถพิเศษที่หลากหลายนั่นเอง ที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพให้พวกเขาสุดท้ายถึงกับผลิตเครื่องรางที่ผนึกเวทมนตร์อันทรงพลังอีกทั้งยังหายากออกมาเป็นจำนวนมาก ดังนั้น นักผจญภัยที่ได้รับการเลี้ยงดูจนมีความสามารถถึงโตเร็ว และมีพลังกำลังอันแข็งแกร่งอย่างที่คนธรรมดาเทียบไม่ติด

ยังมีอีกทฤษฎีที่บอกว่า คนที่มีความสามารถในการต่อสู้จะถูกเรียกอีกอย่างว่า 'ผู้กล้า' ซึ่งจะต่างจาก 'นักผจญภัย' พวกเขาเปลี่ยนโชคชะตาให้กลายเป็นพลัง เปลี่ยนภาระหน้าที่ที่แบกไว้บนบ่าให้เป็นเรื่องราวทางจิตวิญญาณ ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้พวกเขาแสดงพลังในการสู้รบออกมาได้อย่างชนิดที่เรียกว่าแทบจะไร้ขีดจำกัด จุดอ่อนเพียงอย่างเดียวคือมีผู้ที่ถูกเลือกเพียงหยิบมือเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ผู้กล้าจึงมีจำนวนที่น้อยมาก

ส่วนอีกทฤษฎีหนึ่งก็ว่า เพราะกลุ่มอาวูซซึ่งถูกขนานนามว่าเป็นดาบศักดิ์สิทธิ์หรือคาริยอน ลำแดงพลังอันนำพรุ่งพรียงออกมา มันเกิดจากรวบรวมเครื่องรางอันทรงพลังหลายสิบชิ้นมาหลอมรวมเป็นดาบหนึ่งเล่ม ผลลัพธ์คือพลังที่บรรจุอยู่ในเครื่องรางแต่ละชิ้น

เกิดด้านกันเอง จนส่งผลให้มันกลายเป็นอาวุธที่มีพลังทำลายล้าง
อย่างน่าสะพรึง

ไม่ว่าทฤษฎีไหนก็ล้วนแต่เหลวไหลไร้สาระ
มีแต่เรื่องที่ยากจะทำใจให้เชื่อได้ในทันที

ทว่าจุดที่ดูเหมือนจะเป็นความจริง คือเรื่องที่มีมนุษย์ได้
ปกครองพื้นพิภพในช่วงเวลานั้น พลະกำลังจึงจำเป็นต้องเอาชนะ
ศัตรูที่แข็งแกร่งและมีจำนวนนับไม่ถ้วน หมายความว่าในบรรดา
ทฤษฎีที่เล่าขานกันมา น่าจะมีสักเรื่องสองเรื่องที่เป็นความจริง

ห้าร้อยยี่สิบเจ็ดปีก่อน

พวกมันปรากฏตัวขึ้นที่ปราสาทขององค์จักรพรรดิ ซึ่งเป็น
ศูนย์กลางของจักรวรรดิศักดิ์สิทธิ์ในดินแดนของมนุษย์

หนังสือประวัติศาสตร์แต่ละเล่มล้วนหนึ่งเขียนสรุปกันเอาเอง
ว่าพวกมันเป็นอะไรหรือเคยเป็นอะไร

บ้างก็ว่ามวลคำสาปมหาศาลจากการร้ายเวทมนตร์คาถาของ
มนุษย์รวมตัวกันจนกลายเป็นพวกมัน

บ้างก็ว่าเป็นการอาละวาดของอาวุธสังหารที่มนุษย์พัฒนาขึ้น
เพื่อต่อกรกับพวกครึ่งมนุษย์

บ้างก็ว่าประตูนรกเปิดด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้พวกมัน
เล็ดลอดออกมา

บ้างก็ว่ากลไกในการชำระล้างโลกให้บริสุทธิ์ที่หลับใหลอยู่ใน
ห้วงลึกมาตั้งแต่ครั้งบรรพกาลเกิดขึ้นขึ้นมา

เกือบทั้งหมดเขียนด้วยความสนุก เสริมด้วยจินตนาการ

พริ้วเพื่อส่วนบุคคลเข้าไปอีก แทบไม่มีใครคิดที่จะสืบเสาะค้นหาความจริงที่เกิดขึ้นเลย ถึงอย่างไรโลกก็จวนจะถึงกาลอวสานอยู่แล้ว ต่อให้ความจริงจะเป็นยังไง พวกมันก็ยังข่มขู่คุกคามอย่างไม่ยอมรามือเหมือนเดิม แล้วมันจะส่งผลกระทบต่อวันนี้และพรุ่งนี้ของพวกตนตรงไหน ก็ในเมื่อมันได้รับการพิสูจน์แล้วว่า “มะเขือเทศเพียงเมล็ดเดียวที่ปนอยู่ในไร่มันฝรั่งไม่อาจทนยอมรับความโดดเดี่ยว จึงทำให้เจ้ามะเขือเทศเมล็ดนั้นมิ่วัดนาการในระดับสุดยอด”

พวกมันเป็นแค่ผู้รุกราน

เป็นฆาตกรอันเหี้ยมโหด

ทั้งยังมีรูปลักษณ์ดั่งสัตว์อสูรเจ็ดสายพันธุ์ซึ่งมันไม่ยุติธรรม

เอาเสียเลย

สัตว์อสูรพวกนี้เริ่มกลืนกินโลกอย่างรวดเร็วและน่ากลัว ขณะที่มนุษย์ก็ด้านทานภัยคุกคามชนิดใหม่นี้ไม่ไหว

ประเทศสองประเทศหายไปจากแผนที่โลกในเวลาเพียงไม่กี่วัน
ห้าประเทศ สี่เกาะ กับทะเลอีกสองแห่ง หายไปเมื่อครบ
สี่ปดาห์

สี่ปดาห์ต่อมาแผนที่ก็ไม่มี ความหมายอีกต่อไป

ได้ยินว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ล่มสลายในเวลาไม่ถึงปีหลังจาก
ที่พวกมันปรากฏตัวออกมา

แม้มนุษย์จะล่มสลายลงแล้ว ทว่าพวกมันก็ยังไม่หยุดขยาย
อิทธิพล

พวกเอลฟ์ต่อสู้เพื่อปกป้องผืนป่าแล้วก็ล่มสลาย

พวกโม่เรียนหรือเผ่าพันธุ์มังกรดินต่อสู้เพื่อปกป้องภูเขา

ศักดิ์สิทธิ์อันยิ่งใหญ่แล้วก็ล่มสลาย

พวกมังกรต่อสู้เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของสัตว์วิเศษที่อยู่เหนือ
สรรพชีวิตทั้งปวงแล้วก็ล่มสลาย

ทุกสิ่งทุกอย่างบนผืนแผ่นดินถูกลบเลือนราวกับเป็นเรื่อง
ลือกันเล่น

กว่าจะมีคนตระหนักได้ว่าบนผืนแผ่นดินไม่หลงเหลืออนาคต
ไว้ให้พวกเขาได้อาศัยอยู่ก็สายไปเสียแล้ว

หากหวังจะมีชีวิต จำต้องหนีไปยังดินแดนที่ห่างไกลจาก
พื้นพิภพนี้ หนีไปยังดินแดนที่คมเขี้ยวของพวกสัตว์อสูรเอื้อมไปไม่ถึง

— หลังจากนั้น วันเวลาก็หมุนเวียนเปลี่ยนผ่านไปอย่าง
ยาวนานจนมาถึงปัจจุบัน

2 ชายหนุ่มผู้ไม่มีเครื่องหมาย

ฉันเป็นตัวอะไร วิลเลียมคิด

คำตอบนั้นง่ายมาก เขาเป็นมนุษย์ที่ไม่น่าจะมาอยู่ที่นี้
เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีตัวตนอยู่ที่นี้ไม่ได้

แม้ตัวเองจะมีสถานที่ที่ควรกลับ แต่เขากลับเป็นเด็กหลงทาง
ที่มืดแปดด้าน ไร้ซึ่งหนทางในการพาตัวเองกลับไป

จ่ายหนี้ไปสามหมื่นสองพันบราดัล

ยังเหลือที่ค้ำชำระอยู่ประมาณหนึ่งแสนห้าพันบราซิล

เมื่อดวงอาทิตย์คล้อยต่ำ ถนนสายหลักก็เริ่มมีสีส้มสวยงาม หินคริสตัลที่ประดับอยู่ตามมุมนั้นมุมนี้ทั่วตัวเมือง ทำให้รอบบริเวณสว่างเจิดจ้าทั้งวันทั้งคืน

ควันสีม่วงอ่อนลอยเอื่อยเจื่อย ‘ผู้คน’ หลากหลายประเภท เดินสวนกันไปมาคล้ายจะกวมกลุ่มควันเหล่านั้นให้คละคลุ้ง เผ่าพันธุ์ ยักษ์ตัวเขียวหรือโบเกอร์ตะโกนร้องเรียก แม่ค้าสายพันธุ์ไอแลน-โทรพอสซึ่งเป็นจำพวกแมวกำลังสูบบุหรี่ กลุ่มออร์ควัยรุ่นหัวเราะร่วน เป็นบ้าเป็นหลังขณะเดินกันไปตามถนน

เทียบกันแล้ว ซอยนี้ถือว่าเงียบเชียบทีเดียว

ตรงนี้ไม่มีเสียง กลิ่น กระทั่งวีแววของผู้คน จนไม่น่าเชื่อว่า อยู่ห่างจากความอึกทึกเหล่านั้นแค่เพียงตึกคั่น

“ไม่ได้เจอกันสักครึ่งปีได้มัย กริก”

เขาเผยรอยยิ้มเรื้อยเจื้อยให้เพื่อนที่ไม่ได้เจอกันมานาน ซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ทั้งคู่อยู่ในร้านอาหารราคาถูก และโต๊ะตัวนี้ก็ตั้ง อยู่ด้านในสุดของร้าน

วิลเลียมที่อยู่ในชุดเสื้อโค้ดโทรมๆเอาฮู้ดลง แล้วโบหน้า ที่ไร่เครื่องหมายบ่งบอกสายพันธุ์ก็เผยให้เห็นเต็มตา

“...”

บุรุษนามกริก—ซึ่งเป็นโบเกอร์หรือยักษ์ตัวเขียวที่มีขนาดตัว ตามมาตรฐานทั่วไป—ทำเสียงขึ้นจมูกเล็กน้อยด้วยความไม่พอใจ ขณะที่มือก็นับเงินที่ได้รับมาไปด้วย

ธนบัตรบราซิลมูลค่าน้อยปึกใหญ่อัดอยู่ในซอง ทำให้ต้อง เสียเวลาในการนับอยู่ไม่น้อย

ช่างเป็นท่าที่ที่ประดักประเดิดเหลือเกิน

“เอ่อ จริงสิ พวกอนาลาสบายดีหรือเปล่า”

“พวกนั้นทำพลาดไปเมื่อเดือนก่อนเลยลงไปอยู่ในกระเพาะของ ‘ลำดับสาม’ เรียบร้อย”

กริคตอบอย่างเฉยชาโดยไม่ละสายตาไปจากเงินในมือ

“กูลราก็ตายแล้วเหมือนกัน จำเรื่องเกาะลอยฟ้าที่ลึกลับเจ็ดจมลงในช่วงหน้าร้อนได้มั้ย หมอนั้นถูกดึงเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์นั้นพอดี ตอนนี่คงกลายเป็นปุ๋ยไปแล้วละ”

“...โทษที ฉันทิ่มซะมิด”

ชายหนุ่มไหล่ตกอย่างรู้สึกผิดจนทำเอากริคหัวเราะร่วน

“ไม่ต้องคิดมากน้า ทั้งฉันทั้งเจ้าพวกนั้นต่างก็เป็นนักเก็บกู้ที่ใช้ชีวิตเพื่อไล่ล่าความฝันอยู่แล้ว พวกเราเตรียมใจพร้อมรับมือกับความตาย และยอมให้ความตายมาเยือนตั้งแต่เริ่มเหยียบย่างเข้าไปยังผืนแผ่นดินแห่งนั้นแล้ว

“อีกอย่าง เจ้าพวกนั้นก็ถือว่าอายุยืนนะ เพราะนักเก็บกู้เกือบทุกคนมักจะจบชีวิตในวันที่ลงไปเหยียบผืนแผ่นดินเป็นครั้งแรกเลย”

การนับเงินเสร็จสิ้น

“รับมาสามหมื่นสองพัน ถูกต้อง”

เขาจัดธนบัตรให้เสมอกันแล้วใส่มันกลับลงไปในซอง

“...นี่ วิลเลียม แบบนี้ดีสำหรับนายแล้วจริงๆเหอ”

“หมายถึง?”

“ครึ่งปีเก็บได้สามหมื่น ยังเหลืออีกแสนห้า ถ้าไม่มีอะไรติดขัดก็น่าจะอีกสองปีครึ่ง”

“อา เรื่องนี้เองเหอ โทษที หาได้เท่านี้ก็เต็มที่แล้ว”

“ฉันไม่ได้แรงนะ จะว่าไงดี นายก็รู้นี่”

เขายัดซองเงินใส่กระเป๋าหนึ่งใบเก่า

“นี่เป็นเกาะของสายพันธุ์บีสต์แมน บีสต์แมนที่เกลียดพวก
ไม่มีเขา ไม่มีเขี้ยว ไม่มีหูสัตว์ เกลียดพวกไร้เครื่องหมาย คนที่มอง
มุมไหนก็เป็นพวกไร้เครื่องหมายอย่างนาย ไม่มีทางได้ทำงานอะไร
จริงจั่งหรือก ยังไงก็ถูกจ้างด้วยค่าจ้างถูกแสนถูกแบบชูดเลือด
ชูดเนื้อกันเลยไม่ใช่หรอ”

“ก็...นะ”

วิลเลียมเหลือบสายตามองไปทางอื่น กริครหรีตาแล้วว่าต่อ

“สรุปว่านี่คือเงินเกือบทั้งหมดที่นายหาได้ในครึ่งปี งั้นใช่มั๊ย”

“เก็บค่ากินไว้ล่ะ งานที่ทำในช่วงนี้ไม่ออกค่าอาหารให้เลย”

“เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาสักหน่อย ให้ตายสิ”

โบเกอร์หนุ่มร่างกายกำยำเคาะโต๊ะด้วยความหงุดหงิด

“ที่ฉันอยากจะพูดก็คือ นอกจากเรื่องคืนเงินแล้วยังมีอะไร
อีกมั๊ย หลังจาก ‘ลิมดาตีขึ้นขึ้นมา’ นี้ก็ผ่านมาปีครึ่งแล้ว เจออะไรที่
อยากทำหรือเรื่องสนุกที่อยากลองบ้างหรือยัง”

“มนุษย์แค่มชีชีวิตอยู่กับสนุกแล้วไม่ใช่หรอ”

“ไม่ต้องเอาเหตุผลพรรคั้นนั้นมาอ้างให้วิถีชีวิตที่แสนจะไร้ค่า
น่าเบื่อตุ้ขึ้นมาน้อยเลย”

กริครตัดบท

“ฉันมีชีวิตรอยู่เพื่อสิ่งที่คิดว่าสนุก

“พื้นโลกคือทะเลแห่งชุมทรัพย์ เทคโนโลยี วัสดุอุปกรณ์
ที่หาไม่ได้บนเรืออยู่ข้างล่างนั้น ฉันชอบที่จะเสาะหาจนเจอและเอามัน
กลับมาเปลี่ยนเป็นเงิน

“มีหาไม่เจอบ้าง ตัวเลขบัญชีติดลบบ้าง แต่ก็เป็รรสชาติของ

ชีวิตดี ตอนพลาดเข้าไปเหยียบรังของ ‘ลำดับหก’ ทำให้ฉันตระหนักถึงคุณค่าของชีวิตได้มากที่สุดตั้งแต่เกิดมาเลย — เพราะมันมีอะไรหลาย ๆ อย่างเกิดขึ้น”

เขาพูดแล้วก็เหม่อไปเสี้ยววินาที

“พวกฉันเป็นนักเก็บกู้ นายล่ะว่าไง วิลเลียม ถ้าพอใจจะจ่ายคืนเป็นงวดๆ แบบนี้ก็ไม่ใช่เป็นไรหรอก แต่นายได้คิดถึงชีวิตตัวเองหลังจากที่ใช้หนี้หมดแล้วบ้างหรือเปล่า”

“...กาแฟนี้ไม่เค็มไปหน่อยหรือ”

ชายหนุ่มบ้ายเบี่ยงที่จะตอบคำถามอย่างเห็นได้ชัด

ท่าที่แบบนั้นของวิลเลียมทำเอากริกถึงกับเหวอ ขณะที่วิลเลียมก็มีรอยยิ้มแบบตีความไม่ถูกประดับอยู่บนใบหน้า ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาพูดต่อดี

บรรยากาศระอึกระอ่วนคั่นกลางระหว่างทั้งคู่

โดยพื้นฐานแล้ว พวกโบเกอร์จะมีความคิดที่เรียบง่ายเชื่อในสัญชาตญาณ และทำไปตามอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งแน่นอนว่าย่อมต่างกันไปในแต่ละคน ส่วนกริกปกติจะเป็นคนจิตใจดี ทั้งยังเป็นพวกแก่ทฤษฎี มีเหตุผลเสียจนนับว่าแปลกกว่าคนในเผ่าพันธุ์เดียวกัน จนทำให้ชายหนุ่มนึกสงสัยว่าเขาเป็นโบเกอร์จริงหรือ

วิลเลียมรับมือกับอุปนิสัยในส่วนนี้ของเขาได้ไม่ค่อยจะถูกนัก

“...นี่ ลองรับงานชิ้นหนึ่งดูมั้ย”

กริกเริ่มชักชวน

“เป็นงานของคนรู้จักฉันเอง ยัยนั่น—ได้งานที่ใช้ได้เลยทีเดียว เพียงแต่กำลังหาคนเพิ่มอยู่ มันเป็นงานระยะยาวแถมยังเกี่ยวข้องกับพวกไร่เครื่องหมาย คนมาสมัครเลยได้ไม่ตรงตามเป้าอย่างที่ต้องการ ถ้าเป็นนายคงไม่รังเกียจอีกฝ่ายที่เป็นพวกไร่เครื่องหมาย

เพราะยังงี้ก็เป็นพวกเดียวกันอยู่แล้ว”

“นายเองก็มีคุณสมบัติเพียบพร้อมนี่ เป็นถึงเพื่อนคนสำคัญของฉันเสียวนะ”

“ฉันเป็นนักเก็บกู้ที่ทิ้งจิตวิญญาณไว้ที่แผ่นดินใหญ่ข้างล่างโน่นแล้ว ฉันจะไม่ยอมทำงานอะไรที่ทำให้ต้องผูกติดอยู่บนฟ้านี้เด็ดขาด”

เขาว่าแล้วก็หัวเราะหึๆ

“เนื้องาน จะว่ายังไงดี พุดง่าย ๆ ก็คือ เป็นคนดูแลจัดการอาวุธลับของกองทัพปีกอาร์กซ์”

“กองทัพ? อาวุธลับ?”

เขาได้ยื่นคำที่ไม่ค่อยจะนำมาซึ่งความสงบสุขเท่าไร

หากพุดถึงกองทัพบนหมู่เกาะลอยฟ้าเรกูล แอร์ หมายถึงองค์กรภาครัฐที่มีความสามารถในการต่อสู้มากพอที่จะต้านทานการรุกรานของ ‘ลัทธิอสูรทั้งสิบเจ็ด’ ซึ่งเป็นศัตรูจากภายนอก ได้ยืนยันว่า —แม้ที่นี้จะมีข้อได้เปรียบทางภูมิศาสตร์เนื่องจากลอยอยู่บนฟ้า ทว่าก็ยังไม่ง่ายที่จะต่อกรกับ ‘ลัทธิอสูรทั้งสิบเจ็ด’ ที่เคยทำลายล้างระบบนิเวศบนพื้นพิภพเสียพิณาศยยับยั้ง ดังนั้นเพื่อให้มั่นใจในกำลังการต่อสู้ พวกเขาจึงลองใช้วิธีที่หลากหลายโดยไม่แคร์สิ่งใดทั้งสิ้น

“นายก็รู้นี่ ฉันต่อสู้ไม่ได้อีกแล้วนะ?”

“รู้สิ ถึงฉันจะใช้คำว่ากองทัพ แต่ไม่ได้หมายความว่านายจะต้องออกไปพาดพิงข้างนอกเสียเมื่อไหร่ งานนี่โตะแบบที่เปิดเผยไม่ได้และชวนให้ลำบากใจกว่านั้นก็มี”

“แบบไหนล่ะ”

ที่อธิบายมาฟังดูไม่ค่อยดีเท่าไรนะ

“มันเป็นงานประเภทที่พนักงานพาร์ทไทม์ทำได้เหรอ”

“ก็คงไม่ถึงกับราบรื่น แต่ฉันก็พอที่จะจัดการเรื่องเอกสารให้ได้อยู่”

กริคหัวเราะซ้ำ คำพูดชวนหาเรื่องเตือดร้อนมาให้จริง ๆ

“ฟังนะ ในทางปฏิบัติแล้ว องค์กรการค้าออแรนตรีเป็นทั้งผู้ดูแล บำรุงรักษา และบังคับใช้อาวุธนั้น

“อย่างที่รู้ว่ากฎหมายของเรกุล แอร์ไม่อนุญาตให้ประชาชนครอบครองอาวุธที่มีพลาสมาเกินกว่าระดับหนึ่ง

“แต่สำหรับกองทัพแล้ว ออแรนตรีเป็นหนึ่งในสปอนเซอร์ที่สำคัญ ทางกองทัพก็เลยไม่อยากขัดใจ อีกอย่าง เราก็เห็นกันอยู่ชัด ๆ ว่าถึงกองทัพปีกอาร์กซ์จะเก็บอาวุธไว้ แต่เทคโนโลยีและเงินทุนของกองทัพไม่พอที่จะดูแลหรือบำรุงรักษาได้ เพราะฉะนั้น—”

“กองทัพเป็นเจ้าของอาวุธแต่ในนาม ขณะที่ในทางปฏิบัติยังเป็นขององค์กรการค้า?”

“ใช่เลย กองทัพส่งผู้ดูแลจัดตั้งมา ที่เหลือก็ไม่ได้ทำอะไรอีก

“สำหรับทหารแล้ว ‘ผู้ดูแล’ เป็นตำแหน่งที่ไม่ได้มีความสลักสำคัญอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะไม่มีสิทธิ์มีเสียงแล้ว ยังเปิดเผยผลสำเร็จทางการทหารไม่ได้ เพราะมันเป็นอาวุธลับ มีหน้าซ้ำยังหลุดจากเส้นทางในการเลื่อนตำแหน่งอย่างสมบูรณ์ เพราะอย่างนี้พวกเขาถึงวนมาหาคนจากข้างนอกไง”

ดวงตาที่ดูราวกับมีอำพันฝังอยู่ในเบ้าตาของเพื่อนเผ่าพันธุ์โบเกอร์ ขณะนี้กำลังมองตรงมาที่วิลเลียม

“อย่างที่บอกเมื่อที่ฉันสามารถจัดการเรื่องตำแหน่งทาง

ทหารให้นายได้

“เพราะเป็นแค่ผู้ดูแลจัดตั้งเลยไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติหรือความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษ แค่รูตชิปปากให้สนิทก็มีความอดทนอดกลั้นก็พอ เงินรางวัลสูงใจหรือจะเรียกว่าค่าปิดปากก็บวกเข้าไปหมด ทำให้ค่าตอบแทนที่ได้รับสูงพอสมควร ถึงขั้นที่ว่า ต่อให้จ่ายหนี้ครบหมดแล้วเงินก็ยังเหลือเลย

“ลองใช้มันค้นหาแนวทางชีวิตให้เจอซะ ฉันรู้ว่ามันมีสถานการณ์บางอย่างเกิดขึ้น แต่นายอย่าทำให้ชีวิตที่ได้รับการช่วยเหลือต้องสูญเปล่าสิ ใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้ให้ดีที่สุด ถือซะว่าฉันกับเจ้าพวกนั้นขอ”

พูดยังไม่ทันจบประโยค กริคก็ส่ายหัว

“โทษที พอดคนคั่นหน้าคั่นตาเริ่มทยอยกันหายไป สภาพจิตใจฉันก็พลอยอ่อนแอไปด้วย”

รอยยิ้มผิดเฟื่อนประดับอยู่บนใบหน้าของโบเกอร์หนุ่ม
หวานล่อมเสียนขนาดนี้จะให้ปฏิเสธก็คงยาก

“เข้าใจแล้ว ช่วยอธิบายรายละเอียดให้ฟังอีกหน่อยได้มั๊ย”

“จะรับงาน?”

“ฉันจะตัดสินใจหลังจากที่ได้ฟังรายละเอียดอีกหน่อย ฉะนั้นอย่าได้พูดเรื่องอะไรที่ได้ยินแล้วจะปฏิเสธไม่ลงออกมาเสียล่ะ”

“รู้แล้ว ข้อแรก...”

หน้าตาอีกฝ่ายดูยินดีขึ้นมาอย่างไม่คิดที่จะเก็บอาการ กริค
หลุบตามองกาแฟในมือ

“...กาแฟนี่เค็มไปหน่อยนะ”

เขาพูดจบก็จิกยิ้มกว้าง

กริกเป็นชาวเผ่าพันธุ์โบเกอร์ที่มีจิตใจดี ทั้งยังเป็นพวกแก่
ทฤษฏีและมีเหตุผล เขาเป็นคนที่ไม่เลวเลยทีเดียว
ซึ่งวิลเลียมรับมือกับอุปนิสัยในส่วนนี้ของเขาได้ไม่ค่อยจะถูกนัก

หมู่เกาะลอยฟ้าเรกูล แอร์ ประกอบด้วยเกาะลอยฟ้าเกินกว่า
ร้อยเกาะ

ตำแหน่งเกือบตรงกลางคือเกาะที่หนึ่ง จากนั้นลำดับตัวเลข
จะวนออกไป ด้านในจะเป็นลำดับต้นๆ ยิ่งออกไปไกลตัวเลขก็จะ
ยิ่งมาก

เกาะด้านในยังมีอุปสรรคบางอย่างต่างจากเกาะรอบนอก
ด้วย เกาะบริเวณจุดศูนย์กลางหรือพูดให้เป็นรูปธรรมหน่อยก็คือ
เกาะที่หนึ่งถึงเกาะที่สี่สิบจะอยู่ไม่ห่างกันมากนัก เกาะบางเกาะมี
เสถียรภาพอยู่ได้เพราะความสัมพันธ์ที่แนบแน่น จึงมีการยึดโยง
เชื่อมต่อกันไว้ด้วยสายไซเส้นใหญ่หรือสะพาน ความใกล้ชิดทำให้เกิด
การแลกเปลี่ยนอะไรหลายอย่าง ทั้งยังส่งผลโดยตรงต่อความเจริญ
รุ่งเรืองของเมืองบนเกาะอีกด้วย

ในทางกลับกัน เกาะบริเวณริมขอบ—คือตั้งแต่เกาะที่เจ็ดสิบ
เป็นต้นไป นอกจากจะมีตำแหน่งที่ตั้งห่างไกลกันแล้ว เกาะหลายเกาะ
ก็ไม่ได้มีขนาดใหญ่มากนัก ไม่ต้องไปพูดถึงความเจริญ เพราะเมือง
มันแทบจะดูไม่เป็นเมืองด้วยซ้ำ นี่เองที่เป็นเหตุให้เส้นทางเรือเหาะ
ขนส่งสาธารณะไม่แวะจอดที่เกาะบริเวณชายแดนแห่งนี้เลย

สถานที่ที่ชายหนุ่มกำลังจะเริ่มงานอยู่บนเกาะที่หกสิบแปด

ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ค่อนข้างจะกำกวม

อย่างแรกเลยคือ เขาไม่สามารถอาศัยเรือเหาะขนส่ง
สาธารณะไปถึงที่นั่นโดยตรงได้

แน่นอนว่าหากไม่เลือกมากนัก วิธีที่จะไปยังเกาะนั้นก็มียุ
หลายวิธี ทั้งซื้อหรือจ้างเรือเหาะให้ไปส่งโดยตรงเสียก็สิ้นเรื่อง แต่
หากคิดจะประหยัดงบประมาณก็จำเป็นต้องคิดถึงเส้นทางอื่น เรือ
เหาะขนส่งสาธารณะจะไปส่งสุดทางแค่เกาะที่ห้าสิบสาม ซึ่งเป็นถิ่น
ของเผ่าพันธุ์ยุโรปเทรซ จากนั้นก็หาเรือเหาะ ‘ข้ามฟาก’ ให้ไปส่งต่อ

เงินที่คำนวณไว้พอดีเป๊ะ วิลเลียมเดินทางไปถึงเกาะลอยฟ้า
ที่หกสิบแปดได้อย่างปลอดภัย

ทว่าสิ่งที่เขาคำนวณพลาดไปถนัดกลับเป็นอีกอย่าง
—คือเมื่อไปถึง ดวงอาทิตย์ก็ลับขอบฟ้าไปแล้ว

กระแสลมพัดมาอย่างรุนแรง

“เฮ้อ...พลาดซะแล้ว”

วิลเลียมหัวเราะกับตัวเอง เมื่อเขาเป็นคนเดียวที่ยืนอยู่ในเขต
ทำเรืออันร้างไร้ผู้คน

ชายเสื้อโค้ดที่สวมทับชุดทหารซึ่งเขาไม่คุ้นเคยสะบัดพื้พื้
ไปตามลม

ทันทีที่เรือเหาะข้ามฟากมาส่ง วิลเลียมก็รีบรุดกลับไปยังเกาะ
ที่ห้าสิบสาม นั่นหมายความว่าทางหนีถูกตัดขาด ไม่มีทางให้กลับ
อีกแล้ว

แผ่นป้ายที่ปะทะแรงลมจนเก่าโทรมตรงหน้าบอกว่า ตัวเมือง
อยู่ทางขวาห่างไปสองพันมาร์เมล โกดังสี่องค์การค้าออแรนดรี

อยู่ในทางตรงข้ามห่างไปห้าร้อยมาร์เมล ช้าง ๆ มีลูกครีแดงสองอัน
ชี้ไปคนละทิศ

“นี่หรือ”

โกตั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ค้ำอแรนตรี

ที่นั่นไม่ได้มีชื่อเป็นของกองทัพแล้วหรือเหอ แต่ว่าก็ว่าเถอะ
พวกเขาถึงกับจ้างตนที่ไม่ได้เป็นทหารหรืออะไรทั้งนั้นให้เป็นคนดูแล
รับผิดชอบได้ การจัดการอะไรหลายอย่างก็คงจะมั่วซั่วน่าดู

นอกจากนี้ ทิศทางที่ลูกครีชี้ไป—ยังเป็นถนนเส้นเล็กๆ ที่ทอด
เข้าไปในป่าอันมืดมิดอีกต่างหาก

ลึกลับทางอย่างไรไฟถนนก็ไม่มีสักดวง

การเดินทางเข้าไปโดยปราศจากคอมไฟล็กดวงคงไม่น่าสนุก
สักเท่าไร แต่จะให้รออยู่ตรงนั้นจนถึงเช้ามืดก็ไมไหว ถนนหนทางคงจะ
มืดไม่ต่างกันเป็นแน่ แดมเท่าที่ดูจากป้าย ระยะทางยังไกลโขอีก
การแวะเข้าไปพักในเมืองก่อนน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

“ช่วยไม่ได้”

ชายหนุ่มแห่งนมองท้องฟ้าที่พร่างพราวไปด้วยดวงดาว
อีกครั้ง—ก่อนจะย่างเท้าเข้าไปในความมืดมิด

มืด แน่นอนเรื่องนี้เขารู้อยู่แล้ว

เท้าตัวเองก็มองไม่เห็น เรื่องนี้เขาก็รู้อยู่แล้วเช่นกัน

ทว่าต้องขอบคุณแสงดาวที่สาดส่องลอดลงมาตามแนวไม้
เป็นครั้งคราว ที่ทำให้เขาไม่เดินแฉลบออกนอกเส้นทาง กระนั้น
แต่ละก้าวก็ยังย่ำเชื่องช้าจนน่าหัวร่อ

วิลเลียมนึกถึงนิทานที่เคยอ่านสมัยเด็กขึ้นมาได้ เป็นเรื่อง
ราวของเด็กชายที่เดินเข้าไปในป่าและไม่ได้กลับออกมาอีกเป็นครั้ง

ที่สอง เนื้อเรื่องประมาณว่า—เขาโดนภูตลักพาตัวเข้าไปในป่าลึก ไปยังประเทศของพวกเขาในอีกโลกหนึ่ง

ตอนนั้นเขาคิดว่าตัวเองก็อาจจะต้องเผชิญกับเหตุการณ์แบบนั้น ถึงขนาดสาบานว่าจะไม่เข้าใกล้ป่าตอนกลางคืนเด็ดขาด จนถูกลูกสาวกับอาจารย์ล้ออาการกลัวขึ้นสมมงนั้นเสียยับเยิน ตอนนี้อายุเขาไม่สามารถใช้คำว่าเด็กชายได้อีกแล้ว เรื่องดังกล่าว จึงกลายเป็นเรื่องขำขันให้นึกถึงแค่เรื่องหนึ่ง

“คงไม่มีพวกสัตว์ร้ายไซ้มัย...”

ตอนนี้เรื่องสัตว์ร้ายเป็นปัญหาว่าการโดนภูตลักพาตัวแน่นอน

เกาะลอยฟ้าที่หกสิบแปดแห่งนี้มีขนาดใหญ่ แถมป่านั้นก็กว้างมาก เรียกได้ว่าเป็นสถานที่ที่ยังคงไว้ซึ่งลักษณะของความเป็นธรรมชาติที่ครั้งหนึ่งเคยปรากฏบนพื้นพิภพในระดับที่สูงกว่าเกาะอื่นๆในเรกูล แอร์ ดังนั้นจึงไม่อาจจะฟันธงลงไปได้ว่า จะไม่มีสัตว์ร้ายจำพวกหมาป่าหรือหมีที่เคยเป็นภัยคุกคามภาคพื้นดินมาก่อน

ถ้าต้องเผชิญหน้ากับเจ้าพวกนั้นโดยบังเอิญ ตัวเขาในตอนนี้จะเอาตัวรอดได้อย่างปลอดภัยมัยนะ

วิลเลียมคิด หากเป็นตัวเองในสมัยก่อนคงไม่มีปัญหาแน่ เขาไม่ได้ฝึกฝนเล่นๆเพื่อให้แค่พอจะรับมือกับสัตว์ป่าสักตัวสองตัวเสียเมื่อไหร่ แต่กับตัวเองที่สูญเสียพลังทุกอย่างไปในตอนนี้ คงไม่อาจจะคาดหวังได้เท่าเมื่อก่อนแล้ว

ແລະ ຂາຍໜຸ່ມຮູ້ສຶກຕໍ່ຄວາມເຢັຍກັ້ນໄດ້ຝາເກົ້າ

เหมือนเขาจะเดินออกนอกถนนมาเล็กน้อยเพราะมัวแต่คิดเรื่องอื่นอยู่ พอทำจุกฟุดฟิดก็ได้กลืนน้ำบางเบา ฟังจากเสียงและ

สัมผัสที่รู้สึกได้ บริเวณนี้จะต้องเป็นชายเลนแน่ กลิ่นน้ำและดินผสมรวมกันชวนให้คิดถึงขึ้นมาทันที

ให้ตายสิ ที่นี่คือบนฟ้าจริงๆนะเธอ ชายหนุ่มยิ้มเพื่อนท่ามกลางความมืดมิดที่มองไม่เห็นใครสักคน

—แต่แล้วจู่ๆก็มีแสงสว่างปรากฏขึ้นมาให้เห็นผ่านทางหน้าต่าง
“โอ๊ะ”

แสงสว่างสายใวอย่างรุนแรงไปทางซ้ายที่ขวาที่และเริ่มที่จะใหญ่ขึ้นทีละน้อย

อะไรบางอย่างกำลังใกล้เข้ามา

“มารับ?”

มาคิดดูแล้ว ตอนที่เรือเหาะข้ามฟากเทียบท่าตรงเขตท่าเรือของเกาะ น่าจะมีการติดต่อกับทางนี้โดยอัตโนมัติ ถ้าอย่างนั้นหากพวกนักวิจัยหรือวิศวกรที่อยู่ทางนี้จะทราบเรื่องแล้วออกมารับเขามันก็คงจะไม่ใช้เรื่องแปลก

อะไรเนี่ย ไม่เห็นจะต้องเดินมารับกันถึงนี่เลยนี่

ชายหนุ่มคิดพลางก้าวขาเพื่อที่จะเดินออกไปหาแสงไฟ

“ย้ายกก!”

แล้วแสงสว่างก็เคลื่อนไหววูบวาบในฉับพลัน

เสียงร่อนนั้นออกจะน่ารักเกินกว่าจะใช้คำว่ากรีดร้องไปนิด

ทำยังไงดี

ยังไม่ทันที่หัวสมองจะคิดหาข้อสรุปที่จะไม่ทำให้เกิดการณบานปลายออก ร่างกายก็ซิงซັบไปก่อนแล้ว ชายหนุ่มสืบเท้าเพียงครึ่งก้าว สไลด์ตัวเบี่ยงไปด้านข้างของวิถีดาบไม้ที่พาดลงมา จากนั้น

ก็กางแขนใช้ร่างกายส่วนบนรับร่างคนโจมตีที่กระโจนมาทั้งตัวเอาไว้ ทั้งสองปะทะกันอย่างจัง ขณะที่ยีกฝ่ายก็ตัวหนักกว่าที่คาด ร่างกายช่วงล่างจึงทานน้ำหนักไม่ไหว

ลัญชาตญาณนักรบเริ่มทำงาน ลับสวิตช์เปลี่ยนเข้าสู่โหมดการต่อสู้ ชายหนุ่มพยายามเร่งเวร่นอมนหรือพลังเวทในตัวโดยอัตโนมัติ ขั้นตอนที่เดิมที่เคยกระตุ้นความแข็งแกร่งของกล้ามเนื้อทั่วร่างและเพิ่มศักยภาพในการตัดสินใจให้รวดเร็ว ในยามนี้กลับทำให้ความเจ็บปวดแสนสาหัสแล่นปราดไปทั่วร่าง

เขาจึงผ่อนแรงจนล้มหงาย—นั่นหมายความว่าเขาล้มลงไป ในแอ่งน้ำกว้างทางด้านหลัง

เสียงร่างกระทบน้ำดังตูม...

...ระลอกน้ำเคลื่อนกลับมาหาตัว ตามด้วยความร้อนที่ลามเลีย ขึ้นมาตามแผ่นหลังซึ่งแช่อยู่ในแอ่งน้ำอย่างรวดเร็ว

มือขวาของคนที่ถูกโจมตีปรากฏประกายไฟดวงเล็กที่น้ำจะเกิดจากพลังเวท แสงสว่างเล็กน้อยที่สาดส่องท่ามกลางความมืด ทำให้โลกใบเล็กเผยโฉมออกมา

คนที่พุ่งเข้ามาโจมตีนั่งทับอยู่บนหน้าท้องของวิลเลียม และกำลังมองลงมาด้วยสีหน้าภูมิอกภูมิใจ

เธอมีเส้นผมสีม่วงอ่อนดั่งตอนย่ำรุ่ง นัยน์ตาสีม่วงกลมโต

“เดี๋ยวก่อน พานิวาล! ทำอะไรนะ!”

แสงจากพลังเวทดวงใหม่ที่คล้ายจะโยกไหวอยู่ตามแนวไม้เคลื่อนเข้ามาใกล้ ไม่นานความมืดของผืนป่าก็ถูกขับไล่ เผยให้เห็นสาวน้อยอีกคนที่ผมสีฟ้า เหมือนเขาจะเคยเห็นที่ไหนสักแห่ง

เด็กสาวผมม่วงเงยหน้า

“จัดการคนน่าสงสัยได้เรียบร้อย”